

prism
ปรีช

พนมเทียน

๕
เสปครุท

นรกจากซูเทลิยง

เล่ม 1

คำนำสำนักพิมพ์ (ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 10 ปี)

หลังจากที่จัดทำอัฐิก เพชรพระอุมา ไปเมื่อปี 2556 บัดนี้เป็นอีกครั้งที่แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจาก ศิลปินแห่งชาติ พนมเทียน โดยท่านได้มอบผลงานแนวจารกรรม สืบสวนสอบสวนเรื่อง เล็บครุฑ แก่สำนักพิมพ์ เพื่อจัดทำอัฐิก สสนองตอบความต้องการของนักอ่าน อนึ่ง เล็บครุฑ นี้ พนมเทียน เขียนขึ้นก่อนเรื่อง เพชรพระอุมา ร่วมสิบปี คือเขียนเมื่อปี 2499 ลงพิมพ์เป็นตอนๆใน เพลินจิตต์สามรส จากนั้นสำนักพิมพ์ เพลินจิตต์จัดพิมพ์รวมเล่มเป็นหนังสือปกแข็งขนาดสามสิบสอง หน้ายก วาดภาพปกโดย วารินทร์

เล็บครุฑ ยุคนั้นถือว่าโด่งดังและเกรียวกราวเป็นอย่างมาก นับเป็นตำนานบทหนึ่งของวงการวรรณกรรมไทย กล่าวคือ เล็บครุฑ โดยตัวเรื่องกับลีลาการประพันธ์ของพนมเทียนแล้ว ต้องเรียกว่ามีลูกล่อลูกชน มีเสน่ห์ยั่วชวน คือเรื่องนั้นตื่นเต้นเร้าใจ และก็ครองใจผู้อ่านให้คอยติดตาม จนถึงขนาดที่ว่า มีผู้อ่านไป

เข้าแถวต่อคิวรออ่านที่โรงพิมพ์ ขณะที่เจ้าของสำนักพิมพ์ คือ เวช กระตุกฤษ ก็ได้สร้างปรากฏการณ์ผู้ดมดใจนักเขียน (ไม่ให้นักเขียนย้ายสำนักไปเขียนให้สำนักพิมพ์อื่น) ด้วยการสั่ง (นำเข้า) รถอเมริกัน Packard V8 สุดหรูเร็ด ราคาสูงลิ่ว คันแรกและคันเดียวในประเทศในขณะนั้น ให้กับพนมเทียนได้ขับโฉบเฉี่ยว

อีกทั้งในปี 2500 ที่ เล็บครุฑ ได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์ โดย สุพรรณ พรามณพันธ์ุ กำกับการแสดง และ พระเอกหล่อชัย นฤนาท รับบทเป็นซีฟ ชูชัย ก็ได้สร้างกระแสให้ลูกผู้ชายเท่าๆ กว่าก่อนเมืองที่ต่างก็พากันเดินยกไห่และเอียงคอเพื่อเลียนแบบบุคลิกซีฟ ชูชัย

ซีฟ ชูชัย เขาคือใคร ทำไมเขาจึงยังอยู่ในความทรงจำของผู้อ่านมานานร่วมจะหกสิบปีเข้าแล้ว และนอกจากซีฟ ชูชัย แล้ว ยังมีตัวละครชายหญิง พระเอก นางเอก ดาวร้าย ดาวยั่ว ตำรวจ ทหารชน นักสืบ พ่อค้า นายทุน คนไทย คนจีน หรือใครอีกบ้าง ที่จะมาสร้างความลึกลับซับซ้อน สร้างความตะลึงพริ้งเพริดแก่ผู้อ่าน ว่าเขาผู้นั้นแท้จริงแล้วอาจคือผู้บงการ เป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังทั้งหมดของอั้งยี่ เบื้องหลังสมาคมสิงเอ็ง หรือสมาคมเล็บครุฑ สาขาประเทศไทย

และกัด้วยยุคนั้น คือยุคสมัยที่อันทพาลครองเมือง อันยังคาบเกี่ยวกับการต่อสู้เรียกร้อง เพื่อปลดปล่อยประเทศจากนักล่าอาณานิคม เรื่องโจรจีนแดงที่หวังจะแบ่งแยกดินแดนสามจังหวัดภาคใต้ หรือเรื่องที่ว่าใครมีนกอินทรีกายสิทธิ์ไว้ในครอบครองครบทั้งหกชิ้น ผู้นั้นครองโลก กระทั่งทำที่สุดแล้วเรื่อง เล็บครุฑ นี้มิใช่नियाยสืบสวนสอบสวนจรรยากรรมกันอย่างดาดๆพินๆ ทว่า เล็บครุฑ คืออาชญุนิยายเรื่องโดดเด่นสุดและสุดแสนจะคลาสสิก อีกทั้งจะละเอียดยับย้อยในแต่ละฉากแต่ละตอน ในทุกๆพฤติกรรมของตัวละครทุกๆตัว ทั้งยังบันทึกจากและโฉมหน้าสังคมยุคสมัยนั้นเอาไว้ไว้อย่างไม่มีเรื่องใดในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้

เล็บครุฑ เป็นอาชญุนิยายที่นักเขียนคิดเขียนขึ้นจากประสบการณ์ชีวิตจริง ผสานเข้ากับจินตนาการอันล้ำเลิศ ประสบการณ์จริง คือครั้งหนึ่งพนมเทียนเคยเป็นตำรวจลับเคยเป็นคนหนุ่มที่คลุกคลีติดโม่งอยู่กับนักเลงอันทพาล เล็บครุฑนับเป็นนิยายสร้างชื่อเสียงให้กับพนมเทียน ทำให้พนมเทียนเกิดเต็มตัว หลังจากที่เขาเป็นนักเขียนหนุ่มดาวรุ่งพุ่งแรงมาจากเรื่อง จุฬาทริศูณ

เลียบครุฑ ฉบับที่พิมพ์เป็นเล่มหนังสือ และภายหลัง
ที่ผ่านยุคสำนักพิมพ์เพลินจิตต์มาแล้ว ก็มีสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า
สำนักพิมพ์हररा ที่เคยจัดพิมพ์เลียบครุฑ ไว้ แต่จะกี่ครั้งก็หน
และพ.ศ.ใดบ้าง หลักฐานไม่ระบุไว้อย่างชัดเจนนัก กระทั่ง
สำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม เป็นผู้พิมพ์ขึ้นใหม่ในปี 2539
ตราบจนปัจจุบัน

เลียบครุฑ ยังนับเป็นนิยายที่มีความยาวร่วม 3,000 หน้า
แบ่งภาคตอนออกสองตอน ตอนแรกให้ชื่อตอนว่า “พยัคฆ์ร้าย
666” และตอนสองให้ชื่อว่า “นรกจาง ชู เหลียง” ซึ่งเมื่อแพรว
สำนักพิมพ์ได้รับลิขสิทธิ์สำหรับจัดทำอีบุ๊กขึ้นในพ.ศ.นี้ ก็ถือว่าเป็น
อีกทางหนึ่งสำหรับนักอ่านยุคใหม่ที่จะได้อ่าน เลียบครุฑ กัน
อย่างสะดวกและง่ายดายที่จะพกพาไปอ่านยังที่ไหนๆในโลกนี้

ที่สำคัญ เลียบครุฑ โดย พนมเทียน ไม่ว่าจะเป็นรูปเล่มที่
เป็นหนังสือ หรือรูปแบบที่เป็นอีบุ๊ก โดยนามานี้ จะไม่ทำให้
ผู้อ่านผิดหวัง.

แพรวสำนักพิมพ์

ตุลาคม 2558

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ (พนมเทียน)

ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปีพุทธศักราช 2540

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา พนมเทียน เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมายและต่อเนื่องกว่า 5 ทศวรรษ ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้อ่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนมากถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ, เล็บครุฑ, เพชรพระอุมา และ ศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

พนมเทียนเป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือ

มีทั้งเรื่องประเภทจินตนิยาย อาชวณิยาย นวนิยายแนวสืบสวน สอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษาด้วย ลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่อง ไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละคร โดยเฉพาะเรื่อง จุฬาทรีคุณ เป็นที่ นิยมกันมาตลอดกว่า 5 ทศวรรษ นอกจากนี้เรื่อง จุฬาทรีคุณ จินตนิยายเรื่อง ศิวราตรี ของพนมเทียนยังเป็นแรงบันดาลใจ ให้ “สกลวรรณ” นำศิวราตรีมาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ พนมเทียนเป็นพื้นฐาน

งานเขียนของพนมเทียนมิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไปสู่ โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง พิถีพิถันจะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดถือหลักการมนุษยธรรม อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก พนมเทียนได้สร้างสรรค์ผลงานวรรณศิลป์

ทั้งดงามและมีคุณค่าประทับใจผู้อ่านต่างรุ่นต่างวัยและต่าง
สถานภาพมาเป็นเวลายาวนานกว่าครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่องเชิดชู
เกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวตั้งได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความประพฤติกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่ามนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของ มนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ ๕
ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับ ๖
หนึ่งในสัญชาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม ๗
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า ๘
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า ๙
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด ๑๐
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น ๑๑
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์ในวารสาร
ของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งานของ
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑสยาม

50 เหนือกว่าชาмуไร

โซเฟอร์ร่างอ้วนใหญ่เดินชูมือหราบแบบหนึ่งควบอย
ตอนยอมแพ้ออกมาจากห้องน้ำ หน้าตาหมอบบอกว่ากลัวตาย
อย่างไม่มีอะไรจะเท่า อ้าปากจะร้องขออะไรออกมา แต่กำปั้น
ของซีฟ ชูช้ยหนักกว่าคำพูดของเขา สกัต์อีกมาตรงกลางหลัง

“อย่าใจเสาะอ้ายเวร! เดินหน้า วิ่งและไม่ต้องร้องอะไร
ออกมาทั้งนั้น ม่ายพ่อล้วงตับ!”

เขาเดินด้วยขาที่สั้นเป็นเจ้าของเข้าเหลี่ยมหน้าเหลี่ยมหลัง
อย่างปอดลอยตรงมาที่รถ ซีฟเหวี่ยงลูกแป้นเข้าไปที่กันใหญ่
ทึบโซเฟอร์หนุ่มเหมือนหมูตอนก็เลยกระโจนตุมเข้าไปนั่งตรงที่
คนขับ ทรชนก้าวตามเข้าไปในตอนในปิดประตูโดยแรง

“ไป!”

“ปะ...ไปไหนครับ?”

“เดี๋ยวรู้”

เพียดแท็กชีลล์ออกมาจากบ้านของนักสืบอุกฤษณ์ ดำเกิง ด้วยความอกสั่นขวัญแขวนของคนขับ บ่ายหน้ามาทางวงเวียนใหญ่ ตรชนเบียดตัวเข้าไปใกล้ยืมเห็นพันขาวอยู่ในความมืด โอบมือไปทางหลังหมอนั้นลูบเบาๆที่ท้ายทอย นายอ้วนเล่นเบาๆ นักขับรถอาชีพสะดุ้งวาบขึ้นทั้งตัวในครั้งสุดท้ายที่สุด ฝ่ามือสากสัมผัสก้านคอ

“เฮ้ย...ไอน้องชาย แก่ชื้ออะไรวะ”

“ชดครับ...ชด ชั่ววาล!”

เสียงของโซเฟอร์เหมือนคนกำลังใกล้จะร้องไห้

“บ๊ะ คล้องกันเปียบเขียวเว้ยเฮ้ย”

“พี่...พี่เป็นใครเล่าครับ?”

เขาแข็งใจหันมาถามหาใจไม่ทั่วท้อง ก็พบกับรอยยิ้มในเงามืดรอคอยอยู่ก่อนแล้ว ตาวาวสว่างเหมือนนกที่หากินกลางคืน

“กันชื้อชีพไว้ย นามสกุลชูชัย?”

“!!!”

นายอ้วนทำท่าเหมือนจะสิ้นใจ มือไม้อ่อนจนถึงขั้น
เกือบจะนาร์ถ่วงลงไปในคู หน้าเหลือเพียงสองนิ้ว

‘เหนือมนุษย์’ เช่นเขาบัดนี้ถือว่าแต่คนเลย อาจจะ
เป็นหมาที่ดุสุดสักตัวหนึ่ง ถ้าได้ยินนามอันเป็นที่มาฆ.
สามตัวติด ๆ กันก็ได้คงจะถึงร้องเอ็งวิ่งหางงอไปเลย

“นั่นแกเป็นอะไรไปวะ?”

“ผม...ผมหมดแรงเสียแล้วครับพี่ นึกไม่ถึงมาก่อนว่าจะ
มาเจอเจ้าพ่อ พี่ไม่สงสารผมก็เมตตาเจ้าเบ๊ยกตาดำๆของผม
เถิดครับ อายุมันเพิ่งสามขวบเท่านั้น แม่ของมันที่กำลังท้อง
อ่อนๆ จะมีน้องอีกแล้ว”

“เพี้ย! ประเดี้ยวพ่อเผาเมืองพร้อม ๆ กะเมืองแปรเสียเลย
พับฝ่า! ยังไม่ทันทำอะไรสักนิด”

“ผมกลัวครับ”

“กลัวอะไรวะ?”

“กลัวที่ผมทำให้พี่ช้ำใจตั้งแต่แรกนะสิครับ โธ่ สบถสาบาน
ได้เจ็ดวัดเลย ผมไม่รู้มาก่อนว่าพี่จะขึ้นรถผม ม่ายันบริการแลก
ขนาดควบกันทั้งคืนยังได้”

“ไอ้แกมันส่อทำเสียนิสัยให้กันเห็นนี่หว่า ทีแรกเห็นผู้หญิง
จัดแจงกะลิมกะเหลี่ยจะจอดรับ นี่กว่ามาคนเดียว แต่พอเห็นมี
คนอื่นมาด้วย โดยเฉพาะผู้ชาย ก็เลยยกท่าไม่รับเสียตื้อๆ งั้น
มันใช้ได้หรือวะ”

โซเฟอร์วางมือจากพวงมาลัยรถชั่วคราว กระบถน
ท่อมหัว

“ผมยอมให้พี่กระต๊อบแล้วครับ แต่อย่าให้ถึงตายเลย
เวทนาผมเถิด”

“ขับรถมาก็ปีแล้ว?”

“เพิ่งขับครับ หกเดือนมานี้เห็นจะได้”

“รถส่วนตัวหรือเช่าใครเขามา?”

“ส่วนตัวครับ ผมซื้อเซกันด์แฮนด์เขามาสิ่หมื่นกว่า
ใช้เขายังไม่หมดเลย”

“แล้วก็ชอบรับแต่คนโดยสารที่เป็นผู้หญิงใช้ไหม เห็นมาคนเดียวรูปโฉมโฉมพรรณพอใช้การได้ ก็เข้าไปรับควบปุเลงไปรอบๆพระนคร พอดึกหน้อย หรือถึงที่เปลี่ยวก็จอด”

“โธ้ย! ให้รากเลือดลงแดงตายโหงไปเดี๋ยวนี้เถิดครับ ผมไม่เคยเลย ไม่เคยไม่เคย เรื่องอุบาทว์อย่างนั้นผมไม่ทำหรอกครับ ไอ้เพื่อนผมมันชอบทำเหมือนอย่างพี่ว่าเสมอแหละครับ แต่มันไม่รอดสันดอนไปได้หรือเจริญสักคน เพราะไม่ถูกจี้ก็ถูกปล้นซ่อนเอา ก็เจอะฉลามบกลากเอาไปนอนซงเตเลย แล้วมันคุ้มกันเมื่อไหร่ล่ะครับ กะอีของแค้นนั้น เสียเงินสักร้อยสองร้อยก็ได้กินของดีถมไป ไม่ต้องเสี่ยงคุกเสี่ยงตารางด้วย”

“อือม ไอ้แกนี่เมื่อเล็กๆคงจะพูดได้ก่อนเดินไวย ช่างพูดฉิบหาย พูดเป็นต้อยหอย ทำทางก็ต่อแหลบรรัลยักดูเชียว”

“แต่ผมรับรองได้ครับ ถึงผมจะช่างพูดยังไงก็ไม่พูดอะไรให้เป็นภัยต่อพี่เลย ให้ทัศน์บนไวได้” นายนั้นว่ามาเร็วปรือ

จอมทรชนหัวเราะห้าวๆ ควักบุหรืออกมาจูด แสงไฟจากไม้ขีดส่องตาเต็มเลือดมนุษย์เป็นประกาย

“แล้วก็ยังฉลาดเอาการซะด้วย เฮ้ย แกรู้ไหมวะผู้หญิง
เมื่อไหร่จะใคร?”

“โธ่ ผมบอกพี่แล้วไงครับว่ารู้สึกนึกว่าเธอมากับพี่ ผม
จะไม่อุทริหาภัยมาใส่ตัวเลย”

“กุถามมึงว่ามึงรู้ไหมผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร?”

“ม...ไม่ทราบดอกครับ”

“นั่นละเว้ย มึงรู้ไว้เสียบ้าง น้องสาวของอัครวินใหญ่
सारวัตรกริช กำจร ละ แม่มีความสามารถขนาดสั่งให้ยัดใบขับขี
ของมึงไว้เฉยๆได้ตั้งเดือน โดยมึงไม่ต้องไปทำมาหาแตกที่ไหนละ
หรือจะเอาขนาดที่สั่งให้ไปลิสเอามึงไปเก็บไว้ในกรงสักเจ็ดวัน
แม่อีกทำได้”

“เวรแล้วกูเฮ้ย!”

โซเฟอร์ครางออกมาเหมือนคนใกล้ตาย

“คราวนี้รู้หรือยังว่าโทษของแกหนักสถานไหน?”

“เข้าชั้นฉิบหาย และก็ตายโหงเลยเชียวครับพี่”

เสียงของนายอ้วนเครือเหมือนกำลังจะร้องให้

“ไม่เป็นไร เรียนผูกแล้วก็ต้องเรียนแก้สวะ แก่แก้ตัวใหม่ ดีกว่า ไม่ต้องมาทำหน้าโอดกาเหว่าอยู่ยงนั่นหรอก ประเดี๋ยว พ่อขย่อนไส้ขึ้นมาก็คะถีบตกรถไปเท่านั้น”

“พี่จะให้ผมทำไงครับ”

“จอดที่หน้าตลาดบำเพ็ญบุญ!” เขาออกคำสั่ง

“รถจอด”

“แล้วแกตรงไปที่กองปราบสามยอดนี่โดยเร็วที่สุด บอกกับตำรวจว่าคุณมรกด กำจร ขณะนี้อยู่ที่บ้านของนักสืบอุกฤษณ์ ดำเกิง วงเวียนใหญ่ กำลังอยู่ในระหว่างอันตราย ขอให้กำลังตำรวจไปอารักขา และรับตัวมาเดี๋ยวนี้ แต่จำไว้!”

ซีฟ ชูชัย ยิ้มอีกครั้งหนึ่ง เคาะที่ปลายคางของโซเฟอร์ หรีตาลง

“ไม่ต้องบอกให้ตำรวจรู้เป็นอันขาดว่าแกได้พบกับกัน และมาส่งกันที่นี่ ไม่ต้องเอ่ยชื่อของกันให้ผูกพันอยู่กับเรื่องนี้

เด็ดขาด บอกแต่เพียงว่าคุณมรดกขอร้องให้แก้หน้าความมาแจ้ง
แก้ตำรวจเท่านั้น เข้าใจไหม”

นายอ้วนนักขับรถอาชีพรับคำปากคอสนั่น ชีพ ชูชัย
ส่งธนบัตรใบละร้อยให้สองใบ โซเฟอร์ลนลานกราบไหว้ท่วมหัว
รับเงินมาอย่างจิตใจแทบจะไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

แล้วนั่นไม่เป็นข้อกังขาอีกเลยว่า นายอ้วนจะกล้าเล่น
กลเม็ดเด็ดพรายใด ๆ กับเขา นอกจากจะปฏิบัติตามคำสั่งอย่าง
เคร่งครัดที่สุด เพราะอย่างน้อย เขาก็รู้แน่แก้ไขแล้วว่าผู้ออกคำสั่ง
มายังเขาผู้นี้คือมนุษย์ที่ชื่อชีพ ชูชัย!

ทรชนกลืนตัวเองหายเข้าไปในย่านนักเลงอันธพาลและ
โสเภณีชั้นต่ำแถบนั้นโดยมิได้ทิ้งร่องรอยใดๆไว้สำหรับการ
ติดตาม ไม่ว่ามันผู้นั้นจะเป็นใครที่ไหนก็ตาม

ครั้นเมื่อเขาปรากฏโฉมกายขึ้นอีกครั้ง ในระยะเวลา
เพียงครึ่งชั่วโมงต่อมา เขากลายมาเป็น เอ.อาร์. มาคิดาล่าห์
แขกหนุ่มเจ้าสำราญซึ่งสังคมอำเภอออกต้อนรับเขาอย่างปรีดา

นั่นหมายความว่าหนังแกะได้ครอบคลุมเขี้ยวเล็บของ
สิงห์ร้ายไว้แล้วอย่างมิดชิด!

สิ่งที่ผ่านมาแล้วไม่จำเป็นต้องคิด รอยบาดเจ็บที่ได้รับ
ถ้ายังไม่ถึงกับทำให้เขาไม่สามารถจะเคลื่อนไหวไปไหน
ได้กลายเป็นเรื่องเล็ก งานข้างหน้าของเขาหนักเกินกว่าจะมา
พะวงอดีตอะไรต่อสิ่งเหล่านี้ มันเป็นงานที่จะแข่งกับเวลาและ
เป็นไปตามจังหวะไม่ผิดอะไรกับเครื่องจักรกล

สักหลาดอ่อนสีลูกสวาท ดุมแถวเดี่ยวและเม็ดเดี่ยว
แบบคอแบะลึก ตัวตัดอยู่ป่าซ้าย ริมบิ้นดำผูกเป็นหูกระต่าย
ติดคอเชิดขวา ทางเกงกรมท่าแกกสีนสีกลางคืน และรองเท้า
อเมริกันน้ำเงินคาดขาว เมื่อประกอบอยู่ในเรือนร่างโย่งใหญ่
ของนายมาคิดาล่าห์ เขาก็กลายเป็นบุรุษนักแสวงหาความ
สำราญยามวิกาลในชุดราตรีไม่มีระเบียบ เรียกว่า ‘ตามใจ
ฉัน’ ได้อย่างชนิดคนรุ่นเดียวกันมองค้อนอย่างตำหนิ และอิจฉา
ระคนกัน ในความเข้าที่แต่ไม่เข้าระบบของเขา

แล้วเขาก็เริ่มจะเกร่ออย่างกรุยกรายโฉบไปมาอยู่ในบริเวณ
‘เมืองราตรี’ ของกรุงเทพพระมหานคร ซึ่งแออัดไปด้วยไนต์คลับ
คาบาเร่ต์ และเรสตัวรองตัวอย่างหนุ่มนักเที่ยวผู้ยังไม่มีจุดหมาย
ปลายทางอันแน่นอน

แรกที่เตียวเขาแกลังอัฒบุหรีเหมือนจะปล่อยอารมณ์
ใช้ความคิดกลับไปกลับมาอยู่หน้าโทระเดโรสองเที่ยว ฝรั่ง
สองสามคนในโรงแรมนั้น ส่งสายตาเพ่งพิณใจอย่างสนใจจับมา
ที่เขา และหน้าต่างชั้นสามบานหนึ่งเหมือนจะมีเลนส์ของกล้อง
ส่องทางไกล จับเป้าหมายเขา

จากนั้นเขาก็จุ่มเข้าไปในชมชยุฮงนิต โผล่หน้าล่อ
ให้ใครต่อใครเห็น เข้าไปโอเอซิสหน่อย ข้ามฟากถนนทำให้
เหมือนจะเข้าไปคลับแอล .85 แต่แล้วก็ไม่เข้ากลับเข้ามา
เดินกรายอยู่ในเซอ์ฟหนึ่งรอบ ดนตรียังไม่เล่นและคนก็ยังไม่มีมา
มากนัก เขาโผล่ออกมาอีก

ครั้นแล้วริมฝีปากได้เส้นหนดเรียงงามของมาคิตาล่าห์
ก็พรายไปด้วยรอยยิ้มอย่างพึงใจ เมื่อแน่ใจว่า เบื้องหลังของเขา
มีใครคนหนึ่งสะกดตามเป็นเงามาทุกกระยะ การเอาโฉมหน้า
ของมาคิตาล่าห์เป็นเหยื่อล่อปลาร้ายของเขา จัดว่าได้ผล

เจ้าปลาตัวนั้นจะเป็นปลาอะไรก็ตาม มันต้องเป็นปลา
ไต้กลืนคาวของ ‘อินทรีกายสิทธิ์’ ซึ่งปากของนายมาคิตาล่าห์
คุยโว้อ้อวดไว้แล้วอย่างโขมงโจงเจง เป็นการปูพื้นมานับได้
หลายสัปดาห์!

แล้วเขาก็ต้องการจะตกมัน!

ระหว่างนี้กลุ่มผีเสื้อราตรี ซึ่งออกโฉบเหยื่อจากฝรั่งเศสเข้ามา
หน้ามิดีเริ่มจะปรากฏตนขึ้นจากมุ่มสลัวต่างๆด้วยเครื่องแต่งองค์
อันแพรวพราวราวกับเจ้าหญิง มีทั้งของเทียมและของแท้ ไม่ต่ำ
ลงไปจนถึงชั้นสะพานไม้เผา แต่ก็ไม่ใช่พิเศษไปกว่าพาร์ตเนอร์
ตามบาร์ต่างๆ บางคนตีปะเหลาะเข้ามาขอบุหรืจากเขา และเขา
ก็ไม่แสดงรังเกียจปฏิเสธไม่ตรีจิตที่สาวสวรรค์เหล่านั้นทอดมาให้
ทว่าก็ไม่ถึงขั้นยอมเสียเวลาอะไรมากระหว่างที่เขาพูดสองสามคำ
กับหญิงสาวเหล่านั้นเป็นโอกาสให้เขาสังเกตฝ่ายติดตามได้

บุรุษในสากลสืบลูทั้งชุดผู้นั้น ชะงักก็อย่างกะทันหัน
เพราะคาดไม่ถึงมาก่อนว่าเขาจะหยุดทักทายกับพวกผีเสื้อราตรี
ครั้นแล้วก็ขยับเสื้อบรอยพิรุฑ เดินเลยผ่านไปด้วยกิริยาเป็นปกติ

ซีพ ซูชัย แกล้งเดินวนกลับมาทางเก่าเสียอย่างจะลองเล่น
และเกร่อยุ่หน้าสโมสรราตรีไวก็

หมอนั้นจะต้องเห็นการเคลื่อนไหวของเขาทุกระยะผลุบ
หายแวบเข้าไปในร้านซักแห้ง อึดใจเดียวก็กลับออกมาคราวนี้

ข้ามไปฝั่งตรงข้าม และเดินย้อนกลับมายืนรื้อรออยู่หน้าร้าน
รับแลกเงินต่างประเทศ ทำที่ประหนึ่งจะคอยใคร

การยืนคุมเชิงแบบนั้น ก็บอกให้รู้ชัดว่า คอยจับจ้องอยู่
ตลอดเวลาว่าเขาจะเคลื่อนไหวไปไหนอีก แม้จะมีระยะห่างกัน
มากก็ตาม

ทรชนถ่วงเวลาอยู่ที่นั่นครู่ใหญ่ ล้วงนาฬิกาออกมาแกว่ง
เล่นเบาๆ ทำเป็นมองหาเพื่อนฝูงซึ่งจะผ่านมาในละแวกนั้น
คล้ายจะมีนัด

คาดิลแล็คส์ดำคันหนึ่ง เคลื่อนยวบแฉ่มช้าผ่านหน้าเขา
ไปทางเจริญกรุงด้านใต้ แวบเดียวที่เขาเหลือบเข้าไปโดยบังเอิญ
เอ.อาร์. มาคิดาล่าห์ หรือซีฟ ชูชัย เบิกตาโพลง

ในตอนหลังของรถใหญ่คันนั้น นายอาทร ทิพย์พาณิชย์
นั่งอยู่ทางมุมหนึ่งมือจับห่วงหน้าซึ่งติดอยู่กับข้างประตูรถ และ
เอนกายพิงเบาะหลังไขว่ห้างอย่างทอดอารมณ์ นั้นไม่เป็น
สิ่งแปลกสำหรับเขาเลย แต่ที่ก่อความพิศวงงงงวยที่สุดให้แก่
เขาก็คือใบหน้าแจลล์ และเรือนร่างพริ้มเพราของปรีตะ

ฮันม ในชุดกลางคืนอันงามสด ซึ่งหนึ่งเป็นสง่าเคียงข้างอยู่
ทางมุมตรงข้าม!

เพียงแวบเดียวรถคันนั้นก็ผ่านไป

พร้อมกัน อัครเจียรย์และวิปรัศนีก็ระเบิดตูมตามอยู่ใน
สมองของเขา จนเกือบจะลืมปัญหาเฉพาะหน้าเสียอย่างสนิท
ชั่วขณะหนึ่ง!

มันจะเป็นไปได้หรือ?

มันเป็นไปได้แล้ว!

ตาเขาฝาดหรือเปล่า?

หามิได้เลย หญิงคนนั้นคือ ปรีตะ ฮันม ไซ่แนนอน

ทำไมหล่อนจึงอยู่ในรถของนายอาทร คหบดีคนสำคัญ
ซึ่งมักจะเป็นชาวอยู่เสมอคนนั้น หรือว่าทำไมนายอาทรจึงมี
หล่อนเคียงคู่กับเขาไปในรถส่วนตัวของตนเองเช่นนั้น?

จับพลันนั้นเขาก็ถามตนเองซ้ำอีกว่า มันจะเป็นไปได้ไหม
ในข้อที่ว่า ขณะนี้เล็บอันแหลมคมของปรีตะ ฮันัม ขยายเข้ามา
คลุมศีรษะนายอาทรเข้าให้แล้ว ในฐานะเหยื่อ?

ปัญหาเหล่านี้ถูกเก็บไว้อย่างมิดชิดในช่องหนึ่งของสมอง
ของเขา และแล้ว เอ.อาร์. มาคิจาล่าห์ ก็ก้าวสวนผ่านการโค้งกาย
และเปิดประตูกระจกให้ของแขกยามประจำสโมสรราตรีไวคิกิ
เข้าไปอย่างสงบ

เพียงก้าวแรก ที่แบ่งโลกภายนอกเข้ามาสู่ภายใน
เสียงกีตาร์ฮาวายก็พลันแจ้วไปทั่วไวคิกิ จำลองเอาสวรรค์ทะเล
ใต้เข้ามาไว้ในอาณาเขตอันไม่สู้จะกว้างขวางเท่าใดของมัน
อย่างสนิท

และขณะนี้มันเป็นเพลงจำพวก ‘ซองออฟเดอะเซาท์’
จริงๆดูเหมือนจะเป็น ‘พาราไดซ์!’

บอยในเครื่องแบบปราดเข้ามาต้อนรับเขา ถามว่าเขา
มีสุขภาพสตรีมาด้วยหรือเปล่า แยกเก็บแบมือสั้นหัวปฏิเสท จึงถูก
นำมายังโต๊ะชุดเล็กด้านใน ชิดวงดนตรีทางซ้ายมือ

ก่อนที่จะนั่งเขาถามถึงนายฮิวโก ฟรีส ก็ได้รับตอบว่า
หมอความเยอมนั้นนั้นยังไม่ปรากฏกายขึ้นเลย ซึ่งเขาก็รู้แน่
อยู่แก่ใจแล้วว่า ขณะนี้นายฟรีสอาจจะอยู่ที่ยูโตเปียหรือเอกซ์ตาซี
ไม่ใช่อยู่ในนี้ และเขาที่อย่างเหยียบเข้ามาที่นี้ก็ไม่ใช่มาเพื่อให้
นายฟรีสพบเห็น

เขาสังสติกและวิสกีที่ผสมแล้วหนึ่งเป็ก แล้วก็นั่งดมกลิ่น
อาหารจิบวิสกี ปรายหางตาแจกจ่ายไปยังบรรดาแม่สาวน้อย
วัยรุ่น ซึ่งหนึ่งเป็นหม้อยู่ที่โต๊ะของรัฐมนตรีผู้หนึ่งไม่ห่างออกไปนัก
ทำกระดิกนิ้วเป็นจังหวะ แสงเพชร (เก้) ที่นิ้วนางและนิ้วกลาง
ส่องกระทบแสงไฟพราว ทำให้แสงรักจากดวงตาของไก่สาว
เหล่านั้ เต้นระยิบระยับจับตอบมาที่เขาโดยที่กระปือแก่ซึ่ง
คุมฝูงอยู่หาได้มีสายตาสว่างพอที่จะหันมาพบไม่

เรื่องมันคงจะไปกันอีกไกล หากว่าไม่ใช่เพราะเขาชำเลื่อง
ไปที่ทางเข้า ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกับที่ประตูถูกเปิดออก บุรุษใน
ชุดสากลสีบลูตามติดด้วยแหม่มสาวผมทองผู้หนึ่งอย่างเข้ามา!

มาคิดาล่าห์ยืมออกมาอีกครั้ง ครั่งนี้เขาไม่ได้ยืมกับ
เด็กสาวพวกนั้น หากแต่ยืมให้กับตัวเอง ที่ความคะเนสมหวัง
หมอนั้นสุดกลืนตามเขาเข้ามาอย่างพยายามถึงในนี้

ในระยะซึ่งห่างกันเพียงมีโตะฝรั่งคั่นอยู่เพียงโตะเดียว เขาจำได้อย่างแม่นยำว่าหมอนั้นคือ ชีบา วาซิโกะ นักท่องเที่ยวชาวอาทิตย์อุทัยนั่นเอง!

บุรุษชาติแคะผู้ลึกลับผู้นี้ เป็นต้นเหตุอันหนึ่งแห่ง การตายของมาราร์ ฟรายเดย์ เกี่ยวกับคำว่า ‘อินทรี กายสิทธิ์’ ที่เขาวางจ้างให้หล่อนเป็นผู้รับสมอ้าง

ร่างของเขาไม่แคะเหมือนชาวญี่ปุ่นทั่วไป สูงประมาณ 5 ฟุตครึ่ง โครงกระดูกใหญ่ ตัดผมเกรียนและสวมแว่นตา โตะของเขา มีทั้งเงินและฝรั่งนั่งรวมกลุ่มอยู่ก่อนแล้วอย่างมิตรสหาย เขาและแหม่มสาวผู้ย่างเข้ามาใหม่ อยู่ในฐานะเข้ามาสมทบด้วย

ระหว่างนี้สายตาของชีบา วาซิโกะ ลอบชำเลื่องมาทาง แยกขายเพชรเก็บบ่อยครั้ง จึงเป็นบทบาทของนายมาคิตาล่าห์ ที่จะต้องทำเป็นมองไม่เห็นสายตาคุณั้น แสดงกิริยากระสับกระส่าย เหลือบซ้ายแลขวา และชะเง้อไปทางประตูเข้าบ่อยครั้ง เหมือนจะ รอคอยใครสักคนหนึ่งอยู่อย่างร้อนใจ

ครูเดียวก็สังเกตเห็นได้ชัดว่านายชีบาชวนแหม่มที่เข้ามาด้วยกันออกไปเดินรำ พอเพลงจบก็ขอตัวทำท่าที่จะไปห้องน้ำ และเดินผ่านที่โต๊ะเขา เป็นเวลาเดียวกับที่มาคิดาล่าห์ก็คอยที่อยู่ก่อนแล้ว ที่จะปล่อยสายตาให้มาพบเข้า ทำเป็นว่าบังเอิญ

ญี่ปุ่นแท้และแขกเก็เริ่มจากเสนาหากันขึ้นอย่างตื่นเต้น ในฐานะที่ต่างก็เคยรู้จักกันมาก่อนบ้างแล้ว

“ผมมาคอยนายฟรีสอยู่นานโขแล้ว”

แขกบอกแสดงท่าทีอึดอัดกระสับกระส่ายเพิ่มขึ้น

“เขานัดให้ผมมาพบที่นี่ นี่เลยเวลานัดมาแล้วสักชั่วโมง เห็นจะได้”

“นายฟรีสหรือครับ? เอ คือนี่ดูเหมือนเขายังไม่ได้ย่างก้าวเข้ามาที่นี่เลย”

“แล้วกัน นี่หมายความว่าผมจะต้องเสี่ยงรออยู่ที่นี้จนกว่ากลับจะปิดรี?”

“คุณมีธุระอะไรสำคัญกับนายฟรีสกระมังครับคุณ มาคิดาล่าห์?”

มาคิดาล่าห์ห่อใหญ่ แบบมือตามวิสัยแขก

“ก็ไม่ใช่ธุระสำคัญอะไรสำหรับผมดอกครับ คุณชีบา น่าจะเป็นธุระสำคัญของนายฟรีสเขาเองมากกว่า คือเขานัดผม ให้เอาของชิ้นหนึ่งที่เขาต้องการอย่างยิ่งยวดมาให้เขาเพื่อจะดู ที่นี้ ความจริงเรานัดกันหลายครั้งแล้ว และมันก็ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องลำบากยากเย็นอะไรเลย เพียงแต่เวลาผมว่างเขาไม่ว่าง เวลาเขาว่างผมก็เกิดไม่ว่างขึ้นมา เลยคลาดเคลื่อนกันทุกครั้ง”

“บางที่นายฟรีสต้องการจะดูเพชรเม็ดงาม ๆ จากคุณกระมัง ครับ?”

ชีบา วาซิโกะ แหย่เข้ามาอย่างลึบปะอันนี้มนวล เอ.อาร์. มาคิดาล่าห์ ซึ่งมีลวดลายกะล่อนเหนือกว่าก็เปิดทางให้ทันที

“โอ ไม่ใช่เรื่องเพชรเรื่องพลอยอะไรดอกครับ นายฟรีส ต้องการปีกซ้ายของนกอินทรีตัวหนึ่ง ทำด้วยทองขาวและเผอิญ ผมได้มาอย่างบังเอิญ เขาต้องการจะซื้อผมด้วยราคาที่งามที่สุด หากว่ามันเป็นทองขาวแท้ อ้ายผมก็ไม่สนใจอะไรนักเกี่ยวกับ ทองขาว แล้วมันก็เป็นเพียงปีกของนกอินทรีเหลืออยู่ข้างเดียว เท่านั้น ไม่เห็นจะมีประโยชน์อะไร เลยนัดจะขายให้แก่เขา”

ความตื่นเต้นความกระหายส่องความหมายให้เห็นชัด
ในแวตตาลูกวาวของชีบา วาชิโกะ ในปัจจุบันนั้นสายตาที่คอย
สังเกตอยู่ตลอดเวลาแล้วของชิฟ ชูชัย คั่นพบอย่างง่ายดาย
พร้อมกับรอยยิ้มที่แอบซ่อนไว้อย่างมิดชิด

“เอ๊ะ! ปีกนกอินทรีทำด้วยทองขาว?”

นักท่องเที่ยวนักชกอาชีพที่อู้อี้ทวนคำเสียงสูง เหมือนจะ
สนเท่ห์ใจขนาดหนัก ยกมือลูบคาง

“ทำไมหรือครับ คุณประหลาดใจเสียจริง?”

มาคิตาลำหวั่นถามมาโดยเร็ว

“ครับผมประหลาดใจมาก คืออินทรีที่ทำด้วยทองขาว
เช่นที่คุณว่านั้น ผมก็มีอยู่ตัวหนึ่งเหมือนกัน แต่มันมีอยู่เพียง
ห้าชิ้นเท่านั้น คือ ลำตัว ปีกขวา คอ และหัวหาง และเท้า เมื่อ
ประกอบกันเข้าก็กลายเป็นอินทรีปีกดำวนไปข้างหนึ่ง คือดำวน
ข้างซ้าย ซึ่งคุณบอกผมเดี๋ยวนี้เองว่าคุณมีปีกข้างซ้ายของมัน”

“ประหลาดจริง ประหลาดอะไรอย่างนี้!”

แขกแก่แสรังร้องขึ้น เบิกตาโตอย่างฉงนสนเท่ห์และ
ตื่นเต้น

“ผมเคยได้ทราบมาเหมือนกันครับว่า อินทรีตัวนี้แยก
ออกเป็นหลายส่วน เมื่อประกอบกันเข้าแล้วจะกลายเป็นอินทรี
เต็มตัว แต่ที่ผมได้มาโดยบังเอิญนี้ มันเป็นเพียงส่วนปีกด้านซ้าย
เท่านั้น!”

“โปรดอธิบายให้ผมทราบได้ไหมครับ ว่าคุณได้ปีกซ้าย
ของอินทรีของขาวนี้มาอย่างไร”

ชีบา วาชิโกะ ชักมาโดยเร็วด้วยเสียงแผ่วเบา จ้องตา
อย่างกระหาย

เอ.อาร์. มาคิตาล่าห์ จำต้องเปิดศักราชโกหกถึงการ
เป็นมาของปีกอินทรี โดยนิทานผจญภัยดังเช่นที่ได้ไม่ให้
นายฟรีสฟังมาก่อนแล้ว ตลอดจนเล่าให้ฟังด้วยว่านายฟรีส
มีความกระหายที่จะต้องการได้เช่นไร จนถึงกับตั้งราคาไว้ให้แก่
เขาอย่างชนิดแพงลิ่ว

ยิ่งกว่านั้นเขายังถ่ายทอดให้ชีบา วาซิโกะ ได้ทราบด้วย
ว่าอิวิโกฟรีสเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับประวัติเป็นมาของตัวอินทรี
มืออยู่เช่นไร

ตลอดเวลาที่ท่องเที่ยวชาวอาทิตย์อุทัย สดับฟังอยู่
อย่างชนิดถ้ำขณะนั้นมดเข้าไปกัดเขาสักตัวก็คงจะไม่รู้สึกร

“ผมไม่เคยสนใจดอกครับ ไม่ว่ามันจะเป็นอินทรีถืออยู่ใน
มือเจงกิสข่าน กุบไลข่าน หรือว่าข่านองค์ไหน เมื่อมันมีอาถรรพณ์
ขนาดที่ทำให้ผมถึงกับเกือบเข้าชั้นคอขาดบาดตายมาแล้ว
ข้ายังมีคนมาเสนอซื้อผมในราคาที่แพงลิ่วเช่นนี้ ผมก็ยินดีที่จะ
ขายไป”

“ขอภัยเถิดนะครับ นายฟรีสเขาให้คุณสักเท่าไร?”

แขกเกิ่งคิด แต่แล้วก็คิดไม่ออก เลยบอกส่งเดช

“ง่า...เขาเสนอผมเป็นเงินสองแสนบาทครับ”

“ขณะนี้คุณเอาติดตัวมาด้วยหรือเปล่า?”

มาคิตาล่าห์เหลือบแวบดูหน้าชีบา วาชิโกะ อย่างทัน
เหลี่ยมคู้ ทำกิริยาให้มันตื่นๆขลาดๆเล็กน้อย เหมาะสมกับ
ที่פקสิ่งอันมีค่าถึงสองแสนบาทติดตัว แล้วอ้อมแอ้มตอบว่า

“ครับ ผมนำมาด้วย เพื่อให้นายฟรีสเขาดูในคืนนี้”

พลางตบที่อกเสื้อด้านซ้ายเหมือนจะสำรวจดู ชีบา วาชิโกะ
ยิ้มตาเป็นประกายวาว

“สมมติว่าคุณให้ผมชม และผมแน่ใจว่ามันเป็นปีกอินทรี
ที่แท้ สามารถต่อเข้ากับตัวนกเดิมได้ละก็ ผมให้คุณเป็นสองเท่า
ของนายฟรีส คือสี่แสนบาท คุณจะยินดีขายให้ผมหรือขายให้
นายฟรีสครับ?”

แขกกำลังจิบวิสก็อยู่ พอได้ยินประโยคนั้นเข้า ก็เทวิสก็
เข้าไปทางรูกมุกเลยสำคัญได้อย่างสนิทสนม

“คุณ คุณพูดล้อเลียนผมหรือเปล่า?”

เสียงของมาคิตาล่าห์เร็วปรือ แสดงความตื่นเต้นขีดสุด

“ผมพูดจริงครับ คุณมาคิตาล่าห์”

“ผมก็ขายให้แก่ราคาซึ่งแพงกว่านะสิครับ ผมเป็นพ่อค้า และบอกตามตรงว่าสินค้าของผมทุกชิ้นต้องการที่จะขายให้ได้ราคาที่สูงสุด!”

“ถ้าเช่นนั้น...”

ชีบาแบมือออกเหมือนจะขอ และมาคิตาลำห้ก็กระวี-กระวาดหยิบกล่องกำมะหยี่สีแดงสดออกมาวางไว้ตรงหน้าทันที

นักท่องเที่ยวยาวอาทิตยอุทัยเปิดฝากล่องขึ้นด้วยมืออันสั่นเทา ครั้นแล้วก็หยิบโลหะสีขาวเป็นเงาวับ รูปปีกของนกอินทรีขึ้นมาประคองวางบนฝ่ามือ เหลือบซ้ายแลขวาอย่างระแวง แล้วจึงจ้องพิจารณาด้วยดวงตาเบิกโพลงอยู่นาน พลิกไปมาสัมผัส และหนึ่งลองดูหาน้ำหนัก

ดวงตาของมาคิตาลำห้หรี และรอยยิ้มประหลาดผุดขึ้นที่ริมฝีปากใต้หนวดเรียวงาม จ้องดูอาการของนายชีบาตาไม่กะพริบ ขณะนั้นนักท่องเที่ยวยาวชาติแคะดูเหมือนจะเพลินพะวงอยู่กับสิ่งบนมือเกินกว่าที่จะเงยขึ้นมาสังเกตพบ

“ว่าไงครับ มันเป็นปีกซ้ายของอินทรีที่คุณต้องการหรือเปล่า?”

ชีบา วาซิโกะ แลบลิ้นเลียริมฝีปาก สีหน้าของเขาแสดงว่า ใจความไต่ร่ตรง และวินิจฉัยขนาดหนักที่สุดเหลือบขึ้นมอดดู หน้าแบกเก้

“มันน่าจะใช่เสียแล้วละครับคุณมาคิตาล่าห์ แต่มันไม่มีอะไรแน่นอนไปกว่าการพิสูจน์ผลอีกครั้งหนึ่ง วิธีพิสูจน์ของผมไม่ยากเย็นและเปลืองเวลาเลย เราจะรู้กันภายในครึ่งชั่วโมงนี้ และถ้าใช่ผมจ่ายเงินคุณคืนนี้ทันที โดยเช็คธนาคารโตเกียว ไม่ต้องรอช้าให้เสียเวลาอีกเลยแม้แต่วันเดียว ผมเป็นคนที่ดีสินใจอะไรรวดเร็วเสมอ และลงถ้าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ผมต้องการแท้จริงแล้ว เราก็ควรจะโต้ตกลงกันอย่างเร็วที่สุด”

“ก็คุณจะพิสูจน์อย่างไรเล่าครับ?”

ชีบาเม้มริมฝีปากแน่น จ้องมอดดูเขานิ่งไปชั่วครู่ก็เอื้อมมือมาวางบนมือของเขาบีบโดยแรง

“คุณมาคิตาล่าห์สละเวลามากกับผมสักครู่เถิด เพื่อนำปึกอินทรีชิ้นนี้ของคุณไปพิสูจน์ยังที่พักของผมเดี๋ยวนี้ มันไม่ยากเย็นอะไรเลย เพียงแต่ผมจะนำปึกอินทรีของคุณชิ้นนี้ไปลองสวมดูกับตัวอินทรีของผม ถ้ามันเข้ากันได้อย่างสนิท

นั่นแสดงว่าไม่มีปัญหาอะไรแล้ว ผมจ่ายให้แก่คุณเป็นเงินไทย
สี่แสนบาทถ้วน”

“ผมต้องไปที่พักคุณด้วยงั้นหรือครับ?”

เขาแสวงถามอย่างงงๆ

ชีบา วาชิโกะ ยิ้มอย่างชนิดที่จะให้เห็นว่าอ่อนหวานที่สุด
พูดมาโดยเร็วอย่างสุภาพ

“คุณต้องไปด้วยสิครับ ผมบอกแล้วว่าผมเป็นคนใจร้อน
และต้องการจะให้ได้รู้ผลภายในคืนนี้ ส่วนที่ผมจะขอเอาปึก
อินทรีอันนี้ไปพิสูจน์ด้วยตนเองนั้น มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้
คุณคงจะเข้าใจ เพราะของของคุณมีราคาและผมก็ไม่ประสงค์
ที่จะทำเช่นนั้นด้วย เราไปด้วยกันดีแล้ว ผมจะได้จ่ายเช็คให้แก่
คุณเลยทีเดียว รับรองได้ว่าที่พักของผมสะดวกสบายปลอดภัย
และจะต้อนรับคุณอย่างดีที่สุด!”

เอ.อาร์. มาคิตาล่าห์ ยกมือขึ้นเกาหน้าผากทำเป็น
ไต่รตรอง นายชีบา วาชิโกะ เร่งเร้าว่านล่อมเขามาอย่าง
กระวนกระวาย

ในที่สุดเขาก็ส่งมือให้จับเป็นการตกลงอย่างสงบที่สุด

นั่นไม่ต้องสงสัยว่า นายชีบาจะปิติยินดีสักเพียงไร
เขาไปเรียกบ่อยมา ชำระเงินค่าอาหารและเครื่องดื่มอย่าง
กระวีกระวาด

เอ.อาร์. มาคิตาล่าห์ ถอนตัวออกจากสโมสรราตรีไวกิกิ
โดยมีนายชีบา วาซิโกะ โอบแขนประคองอยู่เบื้องหลังอย่าง
สุภาพและเอาอกเอาใจ รวากับแขนกำมะลอผู้เต็มไปด้วยพิษสง
ร้ายกาจนี้ เป็นสุภาพสตรีอันห่วงแหนของเขา

เมื่อพ้นประตูกระจกออกมา ชีบา วาซิโกะ นำเขา
ตรงมาที่รถปอนเตียกส์ฟ้ารุ่นใหม่เอี่ยม ซึ่งจอดรออยู่ริมถนน
ใกล้กับทางเข้าไปรษณีย์กลาง เปิดประตูตอนหลังและตะแคง
เขาให้เข้าไป

พอถึงตัวลงบนเบาะอันอ่อนนุ่ม มาคิตาล่าห์หรือชีฟ
ชูชัย ก็พอจะเข้าใจสถานการณ์ที่คาดไว้ล่วงหน้าแล้วด้วยความ
มั่นใจยิ่งขึ้น

เงาตะคุ่มของร่างที่ห่อตัวอยู่บนเบาะตอนหลังริมสุด
ด้านตรงข้ามกับที่เขาได้เข้าไป ขยับตัวขึ้นนั่งตรง และเบียดชิด
เข้ามา พอหันกลับมาทางเดิมก็มีร่างของอีกคนหนึ่งก้าวเข้ามา
นั่ง ไม่ใช่ร่างของนายชีบา วาชิโกะ หากแต่เป็นร่างที่เตี้ยกว่า
ล่ำกว่า และแข็งแรงกว่า

จึงเป็นว่า บัดนี้มนุษย์ที่เขาไม่รู้จักหน้าสองคนนั่งขนาน
เสียแล้วในตอนหลัง

ส่วนนายชีบา วาชิโกะ ก้าวเข้าไปเคียงคู่กับคนขับ
ในตอนหน้า เสียงเป็นภาษาญี่ปุ่นของนักท่องเที่ยวนักชวาทิตย์
อุทัยที่ดังเบาๆขึ้นในรถเขาฟังออกอย่างแจ่มแจ้งว่า ประโยค
แรกสั่งให้คนสองคนในตอนหลังระวังการต่อสู้หรือเสียงร้อง
ขอความช่วยเหลือจากเขาไว้อย่างแข็งแรงที่สุด และเสียง
ในประโยคหลัง สั่งโซเฟอร์ให้กลับที่พัค ซึ่งมีเอ่ยออกมาว่าเป็น
ที่ไหน

ระหว่างที่รถเริ่มเคลื่อนที่ ชีบาหันมายิ้มสุภาพเช่นเดิม
กับเขาและบอกเป็นภาษาอังกฤษว่า

“ผมมีเพื่อนมาด้วยสองคน คุณมาคิดาล่าห์ แต่เขาทั้งสองไม่ยุ่งเกี่ยวอะไรกับการตกลงระหว่างผมกับคุณตอก เขาเพียงแต่จะไปร่วมดื่มสนุกๆกับผมที่บ้าน และอาจจะพักนอนที่บ้านผมด้วย ประเดี๋ยวคุณจะได้เห็นว่าบ้านผมมันวิเศษอย่างที่คุณนึกไม่ถึงมาก่อนเช่นไร”

ชีบา วาซิโก อาจจะเข้าใจตนเองว่าเขาเป็นเสือคนหนึ่ง และทำงานอย่างชนิดวางแผนไว้เรียบร้อยแล้ว ซึ่งก็น่าเป็นเช่นนั้นจริงหากนายแขกหน้าเชือกคนนี้จะไม่มีวิญญาณสมิงของชีพ ชูชัย หลบซ่อนมิดชิดและเฝ้าหยันอยู่ภายในวางแผนการซ่อนกลให้อีกทอดหนึ่งอย่างแนบเนียนที่สุด จริ่งหรือกมาคิดาล่าห์ เห็นจะฟังภาษาญี่ปุ่นที่นายชีบาออกคำสั่งมายังคนของตนอย่างชะล่าใจไม่รู้เรื่อง แต่ชีพ ชูชัย นั้นภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่เขาพูดได้ดีเกือบจะเท่ากับภาษาไทย

อะไรๆมันจึงจะเป็นสเกลไว้แล้วอย่างเหมาะเจาะและรัดกุม

ทรชนชั้นจักรพรรดิแห่งปวงดาวโจรก็แอบซ่อนรอยยิ้มกระหายเลือดไว้ภายใต้เส้นหนวดและเงามืดภายในรถอย่างมิดชิด ศึกใหญ่ที่บ้านรับบิชิงห์ซึ่งผ่านมาเมื่อหยกๆมันทำความอึดโรย

เมื่อยล้าพอ ดู แต่เลือดของมนุษย์ที่จำเป็นจะต้องหลั่งมันยังไม่
ชุ่มมือของเขาพอ!

หวัรตพุ่งแนวไปทางสี่พระยา และหักเลี้ยวไปทางสะพาน
เหลือง เลี้ยวขวาอีกทีหนึ่งผ่านโรงพยาบาลจุฬาฯ แล้วจึงหักซ้าย
เบนดิ่งไปยังราชประสงค์ เขายังเดาไม่ถูกว่านายชีบาจะเอาเขา
ไปที่ไหน ตลอดระยะเวลานั้นชีบาหันมาสนทนากับเขาด้วย
น้ำเสียงและกิริยาเป็นปกติไม่ขาด ซึ่งเขาก็ได้ตอบไปอย่างชนิด
ให้เห็นแสดงชัดว่าไม่เฉลียวคิดอะไรเลย

เขาลองขยับตัว จะไปนั่งข้างรถตอนหนึ่ง โดยอ้างว่า
ชักจะเวียนศีรษะ แต่เขาก็กลับถูกกันไว้อย่างเต็มแรงกว่าสภาพ
คนสองคนที่ขนาบข้างเขาอยู่กระวีกระวาดส่งยาตมให้ อีกคนหนึ่ง
เอาพัดเล็กช่วยกระพือลม

ทั้งหมดรวมทั้งนายชีบา เป็นญี่ปุ่นทั้งสิ้น ถ้าจะเคลือบแคลง
อยู่บ้างเพียงคนขับรถคนเดียว ซึ่งดูเหมือนจะเป็นจีนฮกเกี้ยน
แต่ก็พูดญี่ปุ่นได้ดี

เมื่อรถเลี้ยวขวาที่ราชประสงค์ เขาก็เพิ่งจะแน่ใจว่าทิศทาง
ที่เขาจะถูกนำไปนั้น มันตั้งอยู่บนถนนสายกรุงเทพฯ-สมุทรปราการ

เพียงครูเดียวที่ปอนเตียกปล่อยผีตีนของมันเต็มที่
ไปตามถนนสายยาวเหยียด ก็เลี้ยวเข้าไปในซอยเศรษฐกิจ
และคลานเข้าไปจอดสนิทตรงเชิงบันไดหินของตึกสองชั้น
ขนาดกะทัดรัดน่าอยู่สี่ไซ้โก้ มีสนามหญ้าและอาณาเขต
พอประมาณเกือบจะสุดตรอกอันยาวเหยียดอยู่ทางซ้ายมือ
ของขาเข้า

เขาถูกเชื้อเชิญ หรืออีกนัยหนึ่งควบคุมกลาย ๆ หากว่าจะ
เกิดการขัดขึ้นในระหว่างนี้ ขึ้นไปในความโอโง่งของห้องรับแขก
นั้น ตอนนี้คนทั้งสองที่ทำหน้าที่เป็นผู้คุมเขามาตลอดระยะการ
เดินทางมิได้ร่วมอยู่ในห้องด้วย ไกลออกไปเกร่ออยู่ยังห้องอื่น
คล้ายจะสกัดกันเป็นด่านชั้นนอก หากว่านายเอ.อาร์. มาคิดาล่าห์
เกิดจะสังหรณ์ใจ วีนี่พรวดพราดออกมา นายชีบาเดินไป
ที่โต๊ะรับแขกแบบญี่ปุ่นแท้ตรงกลางด้วยสีหน้ายิ้มละไมและ
กดกริ่งขึ้น

ขาดเสียงกริ่งเบาๆนั้นเพียงอึดใจใหญ่ แม่สาวงามแจ่ม
แจ่มซ้อยไปตลอดทั้งใบหน้าและทรวดทรงจากดินแดนซาทุระ
โดยแท้จริง ในชุดกิโมโนสีพราวตาสองคนนวนายยิ้มพราว
เข้ามา คนหนึ่งประคองถาดเหล้าสาเก พร้อมถ้วยหนึ่งชุด

เจอะเจ้าไม้พิสดารแบบไม่คาดฝันเช่นนี้ เอ.อาร์.
มาคิดาล่าห์ ก็งงันปลงสถานการณ์ไม่ตกเหมือนกันว่า จะเล่น
กันอีท่าไหนดี!

“คุณเห็นจริงตามผมพูดไหมครับ ว่าบ้านผมอัศจรรย์
ถึงเพียงนี้!”

“หล่อนเป็นใคร และทำไมหล่อนจึงต้องปฏิบัติเช่นนี้ด้วย?”

มาคิตาล่าห์ถามเร็วปรือ แลบลิ่นเลียริมฝีปาก บอกท่า
ว่าเจอะเอามนตร์มหาขลังของนายชีบาเข้าให้แล้วอย่างจัง
และความตะกลามตามวิสัยแขกก็ประดุ้งขึ้นมาแทบจะลั่นหัวอก

นั่นก่อความพอใจให้แก่นายชีบาอย่างยิ่ง เขายิ้มพราย
อยู่ในสีหน้าและแววตาส่องแสงบอกให้ทราบชัดว่าโชคอันง่ายตาย
เป็นของเขา มาคิตาล่าห์เป็นเพียงแขกหนุ่ม และในเรื่องผู้หญิง
แล้วประวัติมีว่าตะกลามยิ่งนัก ก็เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว มันจะยากเย็น
อะไรนักเทียวหรือ

“หล่อนเป็นหญิงสาวประจำบ้านของผม และการต้อนรับ
อันดีเพื่ออำนวยความสะดวกทุกอย่างให้แก่ผู้เป็นแขกชาวญี่ปุ่น
ถือว่าเป็นหน้าที่ของเราโดยตรง คุณเป็นแขกผู้มีเกียรติของผม
และผมขอรับรองอีกครั้งหนึ่งว่า หล่อนทั้งสองจะให้ความเข้มแข็ง
แก่คุณอย่างชนิดที่คุณจะหาที่ไหนไม่ได้อีกเลย สำหรับการ
ปรนนิบัติทุกด้าน นับตั้งแต่ก้าวแรกที่คุณย่างก้าวเข้ามา
จนกระทั่งกลับออกไป!”

ระหว่างที่เขาทำเป็นนั่งพิศวงงงงวยไม่สร้างอยู่ คนหนึ่ง
รินเหล้าสาเกลงในถ้วยสองใบ ประคองขึ้นอย่างอ่อนช้อย ชีบา
หยิบไปถ้วยหนึ่ง และมาคิตาลำห้เอื่อมมาหยิบอย่างตื่นๆอีก
ถ้วยหนึ่ง นายชิบาซู้ให้เขาแล้วจิบ เขาจิบบ้าง รสชาติของเหล้า
สาเกชินกับประสาทลิ้นของเขามานักต่อนัก ขนาดที่พอจะรู้ได้
ในทันทีว่า มันสาเกจริงหรือว่าเก้และอยู่ในชั้นไหน มีอะไรเจือปน
แปลกปลอมบ้างหรือเปล่า

แล้วเขาก็พบว่า มันเป็นชนิดอันสุดยอดของเหล้าสาเก!

อีกคนหนึ่ง เดินไปเปิดพัดลมที่ยืนอยู่มุมห้อง และเปิด
สวิตช์ของตู้วิทยุสูงขนาดเอว ต่อด้วยไม้สักลงน้ำมันเป็นลายเงา
เพียงอึดใจเดียวเสียงทุ่มนุ่มอันไพเราะของดนตรีก็กังวานแผ่วๆ
ออกมาจากลำโพงของตู้วิทยุ นั้นเป็นเพลงเย็น พาฝันในลีลา
ท่วงทำนองของญี่ปุ่นทั้งสิ้น

“ไนท์ อิน ฟุเจา” จากการโซโล่แซกโซโฟนโดยมีเปียโน
และเบสส์คลอเป็นพื้นอยู่เบื้องหลัง ประกอบกับบรรยากาศและ
สิ่งแวดล้อมรอบกาย ชักจะดึงดูดจินตนาการเขาให้เคลิ้มฝันไป
ถึงแผ่นดินซากุระสีขาวยุติถึงขนาดลืมความตายโง่งไปจริงๆ

ตาของเขากราดอย่างเพลิดเพลินไปยังเรือนร่างของหญิงสาวแดนอาทิตย์อุทัยทั้งคู่ แล้วสำรวจอย่างตื่นเต้นไปยังส่วนประกอบรอบด้าน โคมสียะยำตามเพดาน ม่านไหมลวดลายนกยางเหาะอย่างหาปลา พรหมผิวไม้ไผ่สลักรูปประตูลาโซมอน ดาบซามูไรจำลองบนเก้งเคลือบเหนื่อโตะรับแขกเก้าอี้หวายบุหนังสัตว์ชนิดเตี้ย และสรรพสิ่งที่ประกอบอยู่ในห้องนั้น

ครั้นแล้วก็เกิดความมหัศจรรย์ใจอย่างมหันต์ในข้อที่ว่า อินทรีกายสิทธิ์ เป็นผลนำมาซึ่งให้ได้พบกับการต้อนรับดีเลิศถึงเพียงนี้เจียวหรือ มันล้วนแล้วแต่เป็น ‘กล’ ที่จะนำเขาไปสู่วาระสุดท้าย หากว่าเฟลอสติแม้แต่เพียงนิดเดียว ทุกสิ่งทุกอย่างบันดาลขึ้นด้วยอาถรรพณ์ของตัวอินทรี และทำให้เขาได้พบเห็นมาแล้วในลักษณะที่แปลกๆ มีทั้งความหวานรื่นจำเริญตา และหวาดเสียวสยดสยองชวนพรั่นพรึงอย่างไม่อาจพรรณนาถูก

นายชีบา อ่านสายตาลงภายนอกของเขาถูกตรงกับ
ความหมายที่เขาตั้งใจจะให้เห็นเป็นเช่นนั้น

เล็บริท ตอน นรคางซูเหลียง เล่ม 5

prism
ปรีสม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ ต่อ 9999-2422-04964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com

@amarinbooks

Prism Publishing

ฉบับพิมพ์โดยแพรวสำนักพิมพ์ พิมพ์ครั้งแรก 2557

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปรีสม กรกฎาคม 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8118-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)